

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Gárdony, Szfvár, Fcs, 2026. augusztus 9.
1. Kor 12:1-11.

Boldog az a nemzet, amelynek istene az Úr, az a nép, amelyet Ő örökségül választott. (Zsolt 33:12)

Szeretettel köszöntök mindenkit ezen a vasárnapon. A Szentháromság ünnepét követő 10. vasárnap van ma. Holnap lesz, augusztus 10-én, annak évfordulója, hogy Titusz – akkor még hadseregpáncsok – csapatai elpusztították Jeruzsálemet, Krisztus után 70-ben.

Több ez, mint történelmi esemény. Isten városa el tud pusztulni. Lehetséges, hogy Isten trónusa, a jeruzsálemi templom, volt és nincs. A keresztyének számára ez még inkább megrázó, hiszen Jézus beszélt előre Jeruzsálem pusztulásáról.

Múlt heti olvasmányunkban hallottuk: Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék! Így vizsgáljuk meg magunkat Isten ígéjének tükrében az istentisztelet elején. És így keressük az élet útját, így szomjazzuk a maradandó értékeket.

Istentiszteletünk elején a 460. éneket énekeli, azt követően a rendet használjuk.

Kegyelem nékünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Nem marad itt kő kövön – mondta Jézus a városra mutatva. Kemény ítélet Jeruzsálem felett. A politikai lavírozások felett. A szociális érzéketlenség felett. A felett, hogy a *modus vivendi* erősebb érv annál, hogy **Istennek kell inkább engedelmeskedni**. Nem marad itt kő kövön.

Könnyű erről beszélni: Testvérek, ne építsetek a városra, ne bízzatok semmiféle emberi hatalomban! Sem az influenzaszerekben, akik a képviselői demokráciát a hangoskodás demokráciájává süllyesztették. Sem a trendekben, az emberi „bölcsségekben”, hogy az legyen hivatásod, amiből meg tudsz élni, arra felé menjél, ami neked jó, egyéni érdeked, és az a tied, amit megettél. Könnyű beszélni erről innen a templomból.

De ez után Jézus bemegy a templomba, és kiűzi a kufárokat. Nemcsak a pénzváltókat és a juhok árusait. Kiűzi a szavakkal kufárokodókat, az üdvösséggel vásárolókat. Még a kövek a helyükön maradnak, de jaj azoknak, akik benn a régi rendet – vagy inkább a megszokott erőviszonyokat – akarják fenntartani. Megrendül a város, megrendül a templom alapja.

Nincs másunk, mint amink volt: hogy Krisztus bemegy a templomba, és tanít. Bár meg akarják feszíteni, el akarják tüntetni, Jézus mégis bemegy a templomba, és tanít. Bár már régen meggyalázták a templomot, jelenlétével újra megszenteli. Ez az egy lehetőségünk van. Hogy Jézus tanít. Az Isten ígéje az egyetlen lehetőségünk. A Szentírás. A Szentlélek munkája. Hogy Jézus ma is tanít. Megszólal. Nem néma bálvány. Nem hangoskodó influenzaszer. De bemegy – mégiscsak a templomba, s nem a tanácsházára, a kultúrházba vagy a kocsmába – a templomba bemegy és tanít.

Hogy el ne bízzuk magunkat, hanem egyedül Jézusra figyeljünk, ezért szól Pál apostol: **Amikor pogányok voltak, ellenállhatatlanul vonzott valami benneteket a néma bálványokhoz.** Pál apostol korában ezek kívülről nézve fa, kő vagy fémszobrok voltak. Azaz vallások – amelyek nem voltak annyira némák. S ma sem azok. Hanem semmitmondók. Gondolhatunk akár elektronikus közösségi terekre, politikai szereplőkre, vagy akár – és számomra ez különösen is izgalmas tér – a vallási szónokokra. Mert sokszor milyen könnyű kimondani valamit, de Istenről beszélni – erre figyelmeztet Visky András – csak dadogva lehet. A hitünkről beszélni csakis keresett, és alig talált szavakkal lehet.

És mégis, valami vonz ezekhez a néma bálványokhoz, a semmitmondó hangoskodókhoz. S nem őket akarom most kérdőre vonni, hanem magunkat emlékeztetni, hogy valami vonzott, vagy valami most is vonz hozzájuk. Persze ők csak beszéljenek, énekeljenek szép szíren hangjukon – mi pedig kössük oda magunkat Krisztus keresztyéhez.

Mert **„senki sem mondja: Jézus Úr, csakis a Szentlélek által”**. Senki nem találhat életre, hanem csak a Szentlélek által. Senki nem mutat kiutat, megmaradási esélyt, hanem csak a Szentlélek, aki Jézushoz köt.

Amikor a mi templomunkat döntötte romba a történelem, akkor nem külső erők törtek ránk, hanem a Szentlélek hiányát éljük. Aki velünk kimondatná, akinek erejével meg tudnánk vallani: **Jézus Krisztus Úr.**

Nem tudom, hol vesztettük el a Szentlelket. Azt tudom, hogy a templom nem állhat a város közepén, hanem a városon kívül, a Golgotán épített új templomot a Szentlélek. És tudom, hogy nem a pozíció visszanyerése a tét, hogy lakhatunk-e még a városban, vagy lesz-e pozíciónk a városban. Nem a keresztyének helyzete, elfogadottsága a tét. Hanem az a tét, hogy Isten erői megtartsák ezt a világot. Hogy a Golgotáról beszűrődjön az erő, a megtartó erő a házakba. Hogy Isten kegyelmi ajándékai építsék az emberi közösséget. Hogy valamiképpen működjenek a házasságokban, és megerősítsék a házaspárokat az egymás iránti hűségben és tiszteletben. Hogy valamiképpen hassanak Isten ajándékai a családokban, és kapcsolják össze a nemzedékeket, hogy fontossá válják az egyik embernek a másik. Hogy túl lássunk a saját határainkon, és észrevegyük, hogy egymás nélkül nem lehetünk azzá, akik vagyunk. Ez a tét. Hogy Isten dicsősége láthatóvá váljék. Hogy Isten igazi akarata – az élet – nyilvánvalóvá legyen. Ez a tét.

Titusz csapatai a templomot lerombolták. Azóta sem merték újból felépíteni. Nem lehet. Egyedül Istennek van hatalma építeni. Nemcsak Jeruzsálemben.

Nagyon meleg van. De még az esőnél is jobban szomjazzuk a Lélek áradását. Hogy Jézus Krisztusban igazi közösségünk legyen! Ámen.